

1 Korintiërs 6: 12-20

In de gemeente van Korinthe, waar Paulus deze brief aan schreef, hield men blijkbaar erg van leuzen en kreten. In het begin van de brief is Paulus al ingegaan op leuzen als: ik ben van Paulus, ik ben van Apollos. Nu gaat Paulus er weer een paar aan de orde stellen.

Nu zijn leuzen en kreten niet zonder gevaar. Ze zijn namelijk altijd eenzijdig. Soms kunnen ze waarde hebben, als een soort geheugensteuntje om je te helpen een bepaald aspect van de werkelijkheid voor je aandacht te houden. Maar zodra leuzen worden losgemaakt van de samenhang waarin ze zijn uitgesproken worden ze gevaarlijk. Dan raak je het zicht op de werkelijkheid kwijt. En dat was in Korinthe ook het geval.

Eén van de leuzen die steeds vaker te horen was in Korinthe was de uitspraak: alles is mij geoorloofd. Nu kan het best zo zijn dat Paulus zelf ooit deze uitspraak heeft gedaan. In zijn preken gaat het regelmatig over vrijheid. Dat lezen we bijvoorbeeld ook in de Galatenbrief terug. *Gij zijt geroepen om vrij te zijn (5:13).....we zijn niet meer onder de tuchtmeester (=de wet, Gal. 5:25).*

Vrijheid, vrij zijn, nou dat was een thema dat in Korinthe wel aansloeg. Want vrijheid betekent toch dat alles wel kan en mag?. Een dergelijke opvatting was in de Griekse cultuur niet onbekend. In die cultuur was elk mens zijn eigen maatstaf en vrij om te doen wat hij zelf wilde.

Vanuit dit begrip van vrijheid ging men met de totaal anders bedoelde woorden van Paulus aan de haal. Alles is geoorloofd. En met die slagzin in de hand kon je jezelf heel wat tolereren. Leefde iemand samen met zijn stiefmoeder? Nou en? Kwam er in de gemeente bordeelbezoek voor? Wat maakt het uit? We zijn toch vrij?

Maar op die manier is het onderricht van Paulus over vrijheid wel helemaal uit z'n verband gerukt.

Bij Paulus betekent vrijheid niet de vrijheid om in zonde te leven, maar juist om onder de leiding van de Heilige Geest het kwade na te laten en het goede leven te leven.

En om die reden pareert Paulus de slagzin van de Korinthiërs met de woorden: maar niet alles is nuttig.

We staan wel in de vrijheid, maar niet alles wat ik maar wil doen, is voor mijzelf of voor anderen bevorderlijk. Ik kan heel veel dingen doen waarmee ik mezelf of anderen schade toebreng. En een vrijheid die het leven schaadt is nu niet bepaald

de christelijke vrijheid die Paulus voor ogen had. Want die vrijheid wil juist het goede leven tot bloei brengen.

Dat valse vrijheidsbegrip, ik bepaal wat ik doe en daar heeft niemand iets mee te maken, want het is mijn leven, kun je vandaag ook tegenkomen. Ook in de kerk lopen we in ons tijdperk van doorgeslagen individualisme het gevaar dat we elkaar nergens meer op mogen aanspreken. Ik bepaal het zelf en daar heeft een ander niets mee te maken. Dat God gezag heeft toegekend aan de leiders van de gemeente om de kudde van God te hoeden staat haaks op het vrijheidsgevoel van de hedendaagse mens en is dan ook aan dovemans oren gezegd.

Maar wie meent dat de vrijheid die je dankzij Christus hebt gekregen een soort springplank voor de zonde is heeft er niet veel van begrepen. Volgens Paulus is zo iemand helemaal niet vrij. Zo iemand heeft zich onder de macht van de zonde laten brengen. Wie doet wat hij maar wil is niet vrij, maar eerder slaaf. Slaaf van eigen genot. Laten we onszelf niet voor de gek houden en door de schone schijn heen kijken.

De Korintiërs hielden er nog een mooie kreet op na, die in dezelfde sfeer lag: *het voedsel is voor de maag en de maag voor het voedsel en God zal zowel het een als het ander teniet doen.*

Daarmee wilden ze zeggen: neem het er maar goed van zolang je leeft. Want vandaag of morgen maakt God er een eind aan en dan is het afgelopen met het genieten. Daarom moet je, zolang je de kans hebt, de bloemetjes buiten zetten en maximaal van het leven genieten. Laat niets je neus voorbij gaan.

En dat werd dus ook op seksueel gebied toegepast. Met deze slagzin werden de seksuele uitstapjes gerechtvaardigd. Volgens de gangbare Griekse opvatting stond de bevrediging van seksuele behoeften op één lijn met het eten van voedsel als je trek had. Als je maag begint te knorren, dan neem je te eten. Als je seksuele gevoelens zich beginnen te roeren dan zorg je ervoor dat die bevredigd worden. En daarvoor kon je in een stad als Korinthe prima terecht.

Maar zegt Paulus, jullie mooie kreet is volledig in strijd met een christelijke levensstijl. Want het lichaam is niet voor de hoererij, maar voor de Here. En Hij is er voor het lichaam. Geloven en verlost worden gaat niet buiten het lichaam om. Het lichaam is niet ondergeschikt, het doet ertoe, het hoort erbij. De Korinthiërs en veel van hun tijdgenoten hadden het geloof verinnerlijkt. Het gaat om je binnenkamer, al het

gewone, dagelijkse en lichamelijke staat er buiten. Maar zegt Paulus nu: dat is niet waar! Heel ons lichamenlijk bestaan moet op Hem gericht zijn. En Hij is er voor ons lichaam. Dat wil zeggen dat ons lichaam voor God ook helemaal meetelt. God is niet geïnteresseerd in zieltjes, maar in complete mensen, geest, ziel en lichaam.

Daarom heeft God niet alleen Christus opgewekt, maar zal Hij ons ook opwekken, lichamenlijk. Ons lichaam deelt in de verlossing. Wie nu denkt dat hij de bloemetjes moet kunnen buiten zetten, of erger nog, de beest kan uithangen, omdat er straks niets meer te genieten valt, heeft er niets van begrepen. Hij begrijpt niet dat nu zijn hele lichamenlijke bestaan op Christus gericht behoort te zijn omdat ons lichamenlijk bestaan ook deelt in de opstanding.

Er is wel geopperd dat het laatste gedeelte van de slagzin: *God zal zowel het een als het ander teniet doen*, een antwoord van Paulus is. Men meent daarom dat er op de aarde geen maag en voedsel meer zal zijn, maar dat is onjuist.

Deze zin hoort bij de slagzin van de Korintiërs. De bijbel geeft nergens de indruk dat de maag en het voedsel na de opstanding geen rol meer spelen. Integendeel. Er wordt vaak gesproken in beelden van eten en drinken. Een bruiloftsmaal, de bruiloft van het Lam, levend water en een boom des levens die vrucht draagt. We zien zelfs dat de eerste die opstond met een verheerlijkt lichaam, onze Here Jezus, na zijn opstanding voor de ogen van de discipelen een vis at (Luc.24:42) en bij het meer van Tiberias houdt de opgestane Jezus een broodmaaltijd met zijn discipelen (Joh.21). Petrus vertelt aan Cornelius dat de discipelen na de opstanding van Christus met Hem gegeten en gedronken hebben (Hand.10:41). En niet te vergeten, als Jezus voor het laatst met zijn discipelen het Pascha viert zegt dat Hij weer van de wijn zal drinken als het Koninkrijk van God gekomen is (Luk. 22:16). Dat is helder genoeg. Ook in de opstanding zal er gegeten en gedronken worden en zal er ook volop genoten mogen worden van Gods goede gaven in eten en drinken.

Paulus betoogt dat ons lichaam er helemaal toe doet en dat we daarom ook niet kunnen doen wat we maar willen met ons lichaam. Ons lichaam is een tempel van de Heilige Geest. We zijn niet van onszelf, we zijn van Hem. We zijn gekocht en betaald met het bloed van Christus. Ons lichaam deelt in de verlossing. Ons lichaam is geen overschot dat weggegooid kan worden (daarom vind ik stoffelijk overschot ook geen christelijk begrip). Nee, ons vergankelijke lichaam zal, als Christus komt, in heerlijkheid worden opgewekt. En omdat ons lichamenlijke leven voor God niet ondergeschikt is, mogen we nu al God verheerlijken met ons lichaam. AMEN